

Бен Поул



Бен у ролі третього дерева в шкільній виставі: у трусах, весь пофарбований у зелений колір.

Спортивні черевики... ну, що швидко тікати

Бен уміє ДУЖЕ добре ховатися.
*
Зможете його знайти:

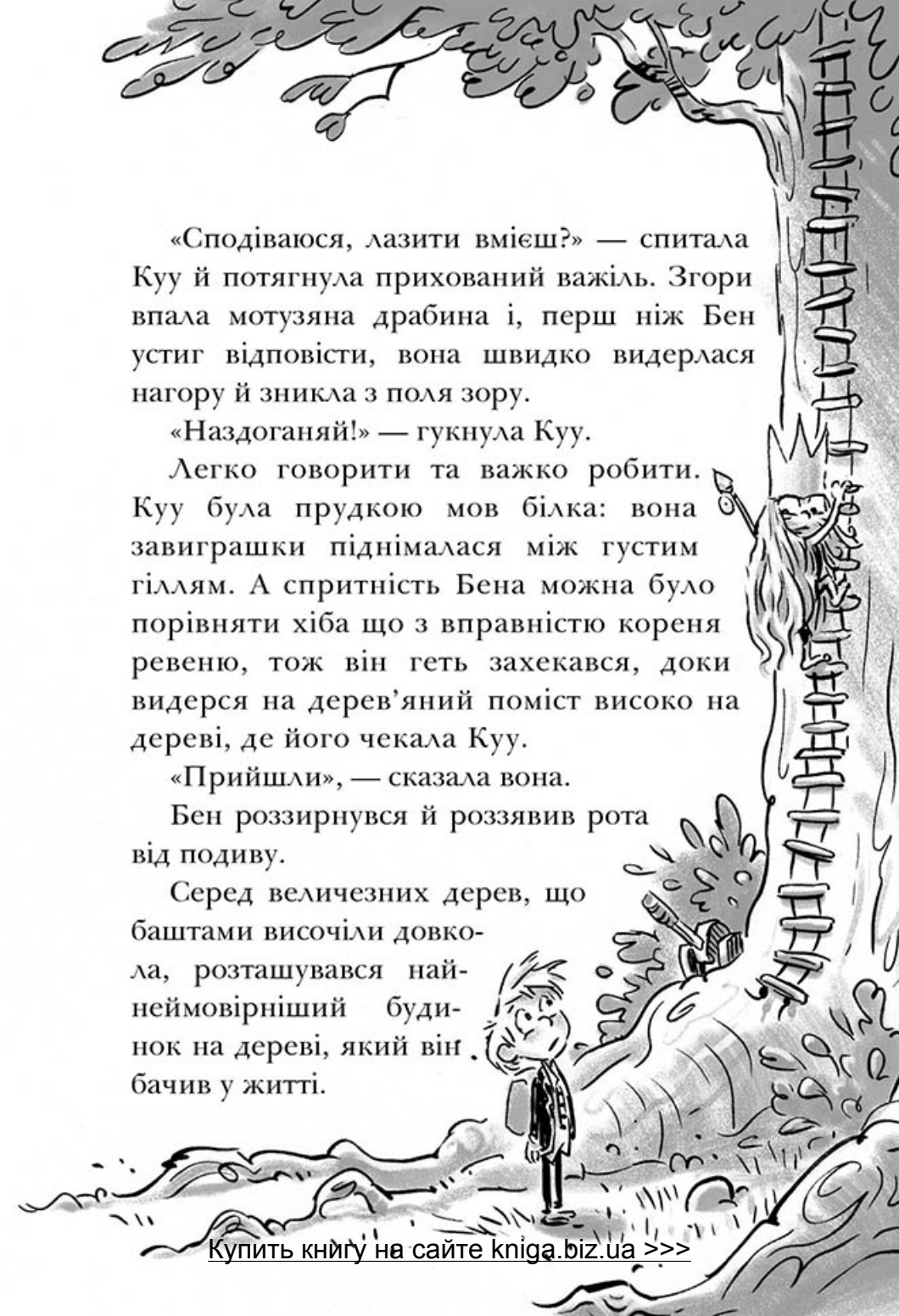
Вдома?



У школі?



Ні? От іачите, я ж казав, щр він добре ховається.



«Сподіваюся, лазити вмієш?» — спитала Куу й потягнула прихований важіль. Згори впала мотузяна драбина і, перш ніж Бен устиг відповісти, вона швидко видерлася нагору й зникла з поля зору.

«Наздоганяй!» — гукнула Куу.

Легко говорити та важко робити. Куу була прудкою мов білка: вона завиграшки піднімалася між густим гіллям. А спритність Бена можна було порівняти хіба що з вправністю кореня ревеню, тож він геть захекався, доки видерся на дерев'яний поміст високо на дереві, де його чекала Куу.

«Прийшли», — сказала вона.

Бен роззирнувся й роззявив рота від подиву.

Серед величезних дерев, що баштами височіли довкола, розташувався найнеймовірніший будинок на дереві, який він бачив у житті.

«Привіт,
Поуле», — Куу
з'явилася на порозі,
поправляючи свою
корону і розгладжуючи
бороду.



«Сьогодні борода
ніби трохи світліша», — подумав Бен.

«Що це?» — запитав він і вказав на хитро-
мудру штукенцію, що висіла в Куу за плечем.

«О, це новий винахід, — вона задоволено
всміхнулася. — Рушниця З.Н.А.В.»

«Що знав?»

«З.Н.А.В. — означає: Закидач Насіння Аж
Високодалеко. Стріляє каштанами, жолудями,
та загалом будь-чим, на багато кілометрів.
Зробила її, щоб садовити дерева у
важкодоступних місцях, — гордо пояснила
Куу. — Хочеш допомогти мені випробувати
її?» Але перш ніж Бен відповів,
Герберт зненацька схопився на лапи
і злегка ткнувся головою в ноги Куу.
«Чекай, щось не так! — сказала вона й поглянула
на Бена. — Що там, Гербе?»

«Нове провалля!» — сказав він, підняв щоденну газету догори й тицьнув липким пальцем у першу шпальту. «Ага! Що скажеш, синку? Це справжня загадка. Це можуть бути навіть ПРИБУЛЬЦІ!» — він відкусив величезний шматок підсмаженого тосту, і крихти рясним дощем посипалися йому на живіт.

«Любий, ти ЗАВЖДИ кажеш, що це прибульці», — завівши очі вгору, сказала місіс Поул і почала витирати кардиган містера Поула вологою ганчіркою.

«Хай що воно таке, але люди стурбовані, — заперечив містер Поул. — Якщо мер швиденько все не виправить, його випхають з посади!»

«Пхе! Так йому й треба, — відповіла місіс Поул і витерла молоко з обличчя Бена. — Мер Граббе — шахрай! Не дивно, що його синок Монті такий забіяка. Він справжнє лихо, еге ж, Бене?»

